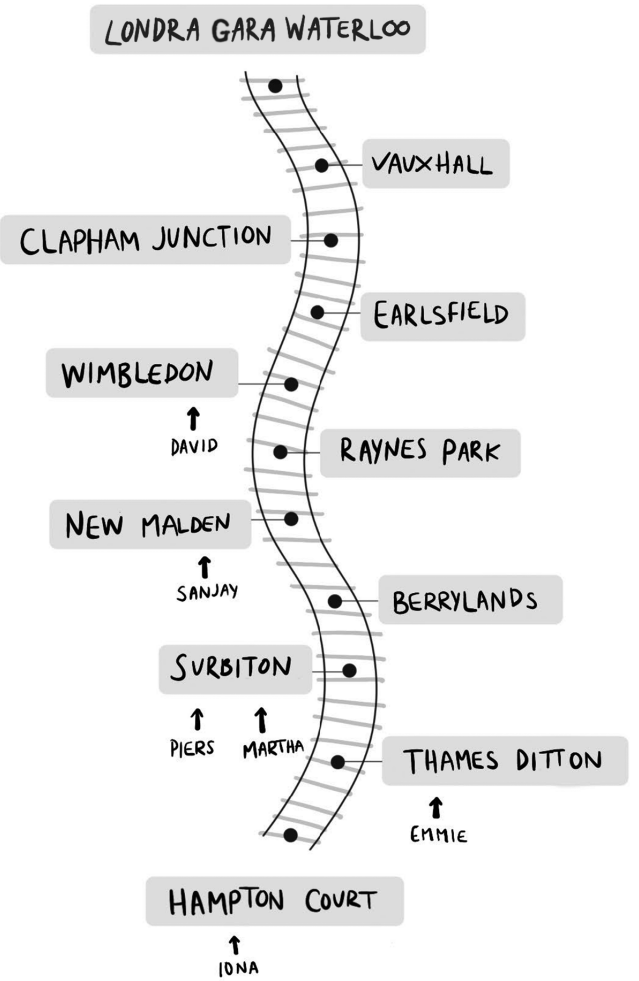
Clare Pooley

Oamenii de pe peronul 5

Traducere din limba engleză și note de
Camelia Ghioc

3
TREI

LONDRA GARA WATERLOO
VAUXHALL
CLAPHAM JUNCTION
EARLSFIELD
WIMBLEDON
DAVID
RAYNES PARK
NEW MALDEN
SANJAY
BERRYLANDS
SURBITON
PIERS
MARTHA
THAMES DITTON
EMMIE
HAMPTON COURT
IONA

Iona

Trenul de 8:05, Hampton Court – Waterloo

Până în clipa în care un bărbat s-a apucat să moară chiar sub ochii ei în trenul de 8:05, ziua Ionei fusese ca oricare alta.

Ieșea întotdeauna din casă la 7:30. Îi lua cam 20 de minute să meargă până la gară pe tocuri, ceea ce însemna că ajungea de obicei cu un sfert de oră înainte de plecarea trenului spre Waterloo. Cu două minute mai târziu, dacă era încălțată cu pantofii Louboutin.

Era crucial să ajungă devreme dacă voia să prindă locul ei obișnuit din vagonul ei obișnuit, ceea ce a reușit. Cu toate că noutatea era minunată în modă sau cinematografie sau chiar și patiserie, în naveta ei zilnică nu era binevenită.

Cu ceva timp în urmă, redactorul-șef îi sugerase Ionei să înceapă *să lucreze de acasă*. Era, îi spusese el, ultimul răcnet pe piața muncii, iar jobul ei putea fi făcut foarte bine și de la distanță. Încercase să o ademenească să renunțe la locul din birou susurându-i în ureche vorbe dulci despre o oră în plus în pat și mai multă flexibilitate,

iar când acestea nu au avut niciun efect, încercase să o forțeze să plece obligând-o să facă ceva oribil numit *spațiu de lucru fluid*, care — a aflat Iona — în limbaj corporatist însemna *să împartă* biroul cu alți colegi, pe rând. Încă din copilărie, Ionei nu-i plăcuse niciodată să-și împartă lucrurile cu alții. Micul incident cu păpușa Barbie îi era și acum viu în minte și nu avea nicio îndoială că era la fel și în mintea colegilor ei. Nu, limitele erau necesare. Din fericire, colegii Ionei au învățat rapid care era biroul pe care îl prefera, iar spațiul ei de lucru s-a transformat din fluid în cât se putea de rigid.

Ionei îi plăcea la nebunie să se ducă la birou. Îi plăcea să socializeze cu tinerii de acolo, care o învățau ultimele expresii populare, îi puneau noua lor muzică preferată și îi spuneau la ce să se uite pe Netflix. Era important să ții măcar un deget pe pulsul vremurilor, mai ales în profesia ei. Din acest punct de vedere, Bea, draga de ea, nu îi era de mare ajutor.

Însă azi nu era prea încântată de ce o aștepta la muncă. Cel mai nou redactor-șef programase o evaluare la 360 de grade, ceea ce i se părea mult prea intim. La vârsta ei (57 de ani) nu-i plăcea nimănui să fie evaluat prea îndeaproape și categoric nu din toate unghiurile. Era mai bine ca anumite lucruri să fie lăsate pe seama imaginației. Sau să fie complet date uitării, sincer vorbind.

Și oricum, ce știa el? Ca și polițiștii și doctorii, șefii ei păreau să fie tot mai tineri în fiecare an. Dacă poți să crezi, acesta fusese conceput după ce apăruse internetul. Nu cunoscuse o lume în care telefoanele erau prinse de perete și trebuia să cauți informații în *Enciclopedia Britannica*.

Iona s-a gândit cu oarecare nostalgie la evaluările ei anuale de când începuse să lucreze la revistă, cu aproape

treizeci de ani în urmă. Pe atunci nu li se spunea „evaluări“, desigur. Li se spunea „prânz“ și aveau loc la restaurantul Savoy Grill. Singura parte neplăcută era că trebuia să îndepărteze politicos și cu regularitate de pe coapsa ei mâna grasă și asudată a redactorului-șef, dar era de-a dreptul expertă în asta și aproape că merita pentru calcanul *à la meunière*, dezosat cu agilitate de un chelner săritor cu accent francez, și însoțit de o sticlă de Chablis rece. A încercat să-și aducă aminte când încercase ultima dată cineva — altcineva decât Bea — să o pipăie pe sub masă și nu a reușit. Trebuie să fi fost începutul anilor 1990, în orice caz.

Iona s-a privit în oglinda de pe hol. Azi alesese costumul ei roșu preferat — cel care striga ca din gură de șarpe *Am treabă și n-am chef de prostii* și *Nici să nu te gândești, băiete*.

— Lulu! a strigat, ca să descopere că buldogul francez era deja la picioarele ei, gata de plecare.

Alt sclav al obișnuinței. S-a aplecat să prindă lesa de zgarda fucsia a lui Lulu, pe care era scris cu strasuri numele ei. Bea nu era de acord cu accesoriile pentru Lulu. *Draga mea, e câine, nu copil,* spusese de nenumărate ori. Iona era perfect conștientă de asta. Îi considera pe copiii de azi egoiști, leneși și aroganți. Absolut nicio asemănare cu scumpa de Lulu.

Iona a deschis ușa și a strigat către etaj, așa cum făcea întotdeauna:

— Pa, Bea! Am plecat la birou. O să-mi fie dor de tine!

Când luai trenul de la Hampton Court, aveai avantajul că era ultima stație sau prima, în funcție de direcția în care călătoreai, desigur. Era aici o lecție de viață, și-a spus Iona. Din experiența ei, cele mai multe sfârșituri se

dovedeau a fi începuturi deghizate. Ar trebui să noteze asta undeva, pentru rubrica ei. Deci trenurile erau mereu relativ goale, cu condiția să vii în gară suficient de devreme. Ceea ce însemna că de obicei Iona își putea ocupa locul preferat (rândul șapte, pe dreapta, cu fața în direcția de mers, la o masă) din vagonul ei preferat: vagonul 3. Preferase întotdeauna numerele impare. Nu îi plăceau lucrurile prea rotunjite sau confortabile.

Iona s-a așezat, a pus-o pe Lulu pe scaunul de alături și a început să-și aranjeze lucrurile în fața ei, pe măsuță. Termosul cu ceai verde, plin-ochi de antioxidanți, dușmanii îmbătrânirii; o ceașcă de porțelan nobil, din cel făcut cu cenușă de oase, cu farfurioara aferentă, fiindcă era absolut inacceptabil să bei ceai din vase de plastic, indiferent de circumstanțe; corespondența de dimineață și iPadul. Erau doar zece stații până la Waterloo, iar drumul de 36 de minute era ocazia perfectă să se pregătească pentru ziua care o aștepta.

În timp ce trenul se aglomera tot mai tare la fiecare oprire, Iona lucra fericită în mica ei bulă, într-un minunat anonimat, perfect pierdută în peisaj. Doar unul dintre miile de navetiști tipici, dintre care niciunul nu îi dădea absolut nicio atenție. Desigur, nimeni nu vorbea cu ea ori cu altcineva. Toată lumea știa A Doua Regulă a Navetei Civilizate: poți să saluți cu o înclinare din cap pe cineva dacă l-ai văzut de semnificativ de multe ori, ba chiar — *in extremis* — poți schimba cu acea persoană un zâmbet strâmb sau să dai ochii peste cap la auzul în difuzoare al unuia dintre anunțurile șefului de tren, dar nu vorbești niciodată cu nimeni. Decât dacă ești scrântit. Ceea ce ea nu era, indiferent ce se spunea.

Un zgomot neobișnuit a făcut-o pe Iona să ridice privirea. L-a recunoscut pe bărbatul așezat în fața ei. De obicei nu era în trenul acesta, dar îl vedea des la întoarcere, în trenul de 18:17 de la Waterloo. Îl remarcase datorită stilului vestimentar excepțional, care în mod normal i-ar fi stârnit admirația, dar efectul era distrus de extraordinara lui convingere că i se cuveneau toate privilegiile din lume, servite pe tavă, convingere care la drept vorbind e tipică bărbaților albi, heterosexuali și excesiv de solvabili. Se vedea limpede din felul în care stătea cu genunchii cât mai depărtați, invadând spațiul persoanei de alături, și din obiceiul de a vorbi foarte tare la telefonul mobil despre *piețe* și *poziționări*. Îl auzise odată spunând despre soția lui că e un *jug*. Cobora întotdeauna la Surbiton, ceea ce Ionei i se părea puțin cam incompatibil cu personajul. Punea porecle tuturor pasagerilor pe care îi recunoștea, iar el era Elegant-dar-Misogin-din-Surbiton.

Însă în acest moment nu arăta prea încântat de persoana lui. La drept vorbind, părea să fie tulburat. Era aplecat în față, cu degetele încleștate pe gât și emitea un potop de sunete situate undeva între tuse și icnete de vomitat. Fata de pe locul de lângă el — o tinerică drăguță, cu păr roșu prins într-o cosiță și ten fraged pe care fără îndoială că îl considera veșnic, dar la care avea să se gândească într-o zi cu nostalgie — a întrebat, teribil de agitată:

— Vă simțiți bine?

Era cât se putea de evident că nu. A ridicat ochii încercând să le comunice ceva, dar cuvintele păreau să-i fi rămas înțepenite în gât. A arătat către o salată de fructe pe jumătate mâncată aflată în fața lui pe masă.

— Cred că s-a înecat cu o căpșună. Ori poate cu o boabă de strugure, a spus fata.

Era evident o urgență. Chiar nu conta care fruct anume era implicat în incident. Fata a lăsat din mână cartea pe care o citea și l-a bătut pe spate, între omoplați. Era genul de bătaie blândă însoțită de obicei de cuvintele *bravo, cuțu* și în niciun caz ceea ce se cerea în situația de față.

— Uite, dă mai tare, a spus Iona aplecându-se peste masă și dându-i bărbatului un pumn zdravăn, ceea ce i-a făcut o plăcere mai mare decât ar fi fost normal în circumstanțele date.

S-a făcut liniște o clipă, iar ea a crezut că se simțea mai bine, dar apoi au reînceput zgomotele tipice sufocării. Chipul bărbatului a căpătat o nuanță vineție marmorată și buzele au început să-și piardă culoarea.

Oare avea să moară chiar aici, în trenul de 8:05? Înainte să apuce să ajungă în gara Waterloo?

Piers

Trenul de 8:13, Surbiton – Waterloo

Ziua lui Piers nu se desfășura deloc conform planului. În primul rând acesta nu era trenul cu care călătorea de obicei. Îi plăcea să fie în centrul financiar al Londrei înainte să se deschidă pieţele bursiere, dar rutina de azi fusese complet dată peste cap, deoarece Candida o dăduse afară cu o zi înainte pe dădacă.

Magda fusese a treia lor dădacă din acest an, iar Piers avusese mari speranțe că avea să reziste măcar până la sfârșitul trimestrului școlar. Dar se întorseseră mai devreme dintr-o excursie de weekend *en famille* ca s-o găsească pe Magda în pat cu grădinarul și o bancnotă rulată, împreună cu urme de cocaină pe ediția cartonată a cărții *The Gruffalo*. Poate că Piers ar fi reușit să o convingă pe Candida s-o lase pe Magda să scape cu un avertisment — având în vedere că era în timpul ei liber la momentul comiterii infracțiunii —, dar întinarea poveștii preferate a copiilor fusese ultima picătură. *Cum să le mai citesc vreodată povestea aceea fără să mi-l imaginez pe Tomaso explorând codrul adânc și întunecat al Magdei?* țipase Candida.

Situația se înrăutățise și mai tare când Piers urcase, în sfârșit, în tren la Surbiton, ca să descopere că singurul loc liber era la o masă de patru locuri, față în față cu doamna ciudată și câinele ei cu față turtită și respirație șuierătoare. Piers nu o vedea în mod normal dimineața, dar era o prezență agasant de familiară la întoarcerea spre casă. Era evident că nu e singurul navetist care încerca din răsputeri să o evite, fiindcă deseori era flancată de singurele locuri libere.

Nebuna cu Câinele arăta și mai ridicol ca de obicei, tapițată cum era într-un costum stacojiu, dintr-o stofă de tweed ce ar fi fost mult mai potrivită pe mobila dintr-o școală generală.

Piers a cântărit iute în minte argumentele pro și contra statului în picioare până la Waterloo versus așezatul vizavi de canapeaua pe tocuri. Apoi a observat că fata de lângă locul liber era de-a dreptul superbă. Era aproape sigur că o mai văzuse în tren. Piers îi recunoștea strungărețа — o mică imperfecțiune ce o arunca din categoria drăgălășeniei comune în cea a frumuseții fascinante. Poate că îi și făcuse cu ochiul la un moment dat — unul dintre acele momente de comuniune tăcută ce au loc între navetiștii atrăgători și de succes, stingheri într-o mare de oameni mediocră, ca niște mașini de curse performante în parcare la Lidl.

Probabil că avea până în 30 de ani și purta o fustă strâmtă roz, care sigur dezvăluia niște picioare perfecte, ascunse din păcate de masă, un tricou alb și un sacou negru. Trebuie să fi avut vreo slujbă la modă, în media, care îi permitea să se îmbrace cum voia ea toată săptămâna, nu doar vinerea. Ideea de a avea cu ce să-și

bucure ochiul pe drum înclină balanța în favoarea ocupării locului.

Piers și-a scos telefonul ca să-și verifice poziții-ile-cheie. Pierduse așa de mulți bani săptămâna trecută, că săptămâna aceasta trebuia să fie de-a dreptul spectaculoasă. A înălțat o rugăciune tăcută către zeii pieților bursiere, băgând în gură o boabă de strugure din salata mică de fructe pe care o luase de la magazinul din gară. Petrecuse așa de mult timp încercând să-i convingă pe copii să-și mănânce micul dejun printre urlete de *Unde-i Magda? O vrem pe Magda!*, încât nu mai avusese timp să mănânce și el. Poposise puțin în raionul de patiserie, uitându-se la *pain au chocolat*, dar Candida îi interzisese să mai mănânce dulciuri, fiindcă spunea că începe să se îngrașe. El, *gras?!?* Era, de fapt, într-o formă remarcabil de bună pentru vârsta lui. Și-a supt totuși burta, pentru orice eventualitate, conștient de prezența fetei lângă el.

Piers s-a holbat la cifrele de pe ecran. Nu se putea să fie corecte! Dartington Digital fusese sută la sută sigur. Fără să vrea, șocat, a tras tare aer în piept, apoi a simțit cum i s-a înțepenit ceva în adâncul gâtlejului. A încercat să respire, dar s-a dus și mai adânc. A încercat să tușească, dar n-a avut absolut niciun efect asupra obstrucției. *Stai calm,* și-a spus el. *Gândește-te. E doar o boabă de strugure.* Dar simțea cum îl copleșea un val de frică și neajutorare.

Piers a izbit masa cu palmele și a privit cu ochi holbați la femeile din jurul lui, într-o implorare tăcută. A simțit cum îl bate cineva pe spate cu o mișcare ce era mai degrabă masaj decât intervenția medicală de urgență de care avea nevoie. Apoi, slavă Cerului, o lovitură puternică, neașteptată, care sigur și-a făcut treaba, nu? Cu

imensă ușurare, a simțit cum boaba de strugure s-a mișcat puțin. Ca apoi să se instaleze la loc, în aceeași poziție.

Nu se poate să mor acum, aici, și-a spus el. *Nu în scârboșenia asta de tren de navetiști, înconjurat de neica-nimeni și țicniți.* După care, un gând și mai cumplit: *Dacă mor azi, Candida o să afle. O să-și dea seama ce am făcut, iar copiii vor crește știind ce ratat nenorocit e tatăl lor.*

Din poziția în care era, aplecat peste masă, Piers a văzut cum costumul roșu se ridică brusc, ca un vulcan care erupe, și a auzit o voce puternică răcnind „E VREUN DOCTOR ÎN TREN?!?" *Te rog, te rog,* și-a spus el, *te implor, să fie un doctor în tren.* Ar fi renunțat la tot doar ca să poată respira din nou. *Auzi, universule? Îți dau orice.*

Piers a închis ochii, dar încă mai vedea roșu — fie era imaginea-fantomă a stofei roșii, fie i se spărgeau vasele de sânge din spatele globilor oculari.

— Sunt asistent medical! a auzit de undeva, din spatele lui.

Apoi, în câteva secunde ce i s-au părut lungi cât o eternitate, două brațe l-au cuprins din spate ca într-o menghină și l-au tras în sus din poziția încovrigată în care se afla, iar pumnii încleștați l-au izbit adânc în stomac — o dată, de două ori, de trei ori.